

Començarà P3 i **encara porta bolquers!**

Laura Lladós

En Pep i la Marta són els pares de la Blau, una nena de 2 anys i mig plena d'energia i curiositat per descobrir tot el que l'envolta. Tot i ser uns progenitors que viuen amb alegria les fites que la Blau va assolint i l'aventura que suposa acompanyar la seva filla en aquest procés de descoberta, aprenentatge i creixement, fa un parell de dies van venir a l'escola molt angoixats i preocupats, tant, que els vaig oferir que s'hi quedessin una estona per parlar del que els amoïnava tant. Ràpidament, em van comentar que no sabien com podien fer front a la nova situació que se'ls presentava al setembre: «La Blau començarà P3..., i encara porta bolquers!».

Famílies com la de la Blau viuen amb angoixa el moment de treure els bolquers als infants, i és d'allò més comú que se'ls apareguin un munt de dubtes quan sembla que s'apropa aquest moment: «Quan estarà preparat?», «És millor treure el bolquer a l'estiu?», «Hem d'utilitzar gibelletes o asseure'ls directament al vàter?», «Dilluns fa 2 anys, li trec el bolquer ja?»... I sembla que tothom hi tingui la resposta menys tu, que ets el pare o la mare de la criatura.

Tot aquest enrenou de preguntes es transforma en preocupació quan les famílies veuen que la majoria de nenes i nens que tenen al voltant ja no porta bolquer i que, a més a més, ha arribat l'hora d'anar a P3 i, és clar, a l'escola de grans ja ningú en fa servir!

Quin és el millor moment per treure el bolquer?

Encara que una gran part de pediatres defensa que s'ha de respectar el ritme de la mainada i les seves particularitats, també està d'acord a afirmar que el millor moment té lloc entre els 2 i els 3 anys, perquè és quan se suposa que l'infant ja està preparat madurativament per dur a terme aquest procés. Encara que és cert que la majoria de nens i nenes ho poden fer en aquesta etapa cronològica, és igualment cert que no totes les criatures són iguals i que, per tant, fisiològicament, no totes poden dur a terme el control d'esfínters en les mateixes edats. Si més no, no sols hem de tenir en compte aquesta particularitat a l'hora de treure el bolquer a una criatura, ja que és igualment important tenir en compte l'estat emocio-

nal en què es troba i com la poden afectar les diverses situacions que l'envolten: el naixement d'un germà, la pèrdua d'un ésser important i molt present a la seva vida, la separació dels pares, l'entrada en una escola nova, el canvi de casa... Per tant, respondre amb exactitud la pregunta que ens ocupa en aquest apartat és molt difícil, ja que hi hauria tantes respostes com nens i nenes, però el que sí que podem afirmar amb rotunditat és que el millor moment per treure'ls el bolquer és quan ja estan preparats i ens ho demanen. Si provem d'escoltar els infants, tot ens serà molt més fàcil.

Començar P3 amb bolquer

L'inici a l'escola és un moment molt important, tant en la vida de les famílies com dels infants, ja que suposa un canvi i, com tot

canvi, va acompanyat d'incerteses, d'emocions, de dubtes, de pors, d'alegria..., com també d'un cúmul infinit de sensacions per viure i explorar. Aquest inici comporta un procés d'adaptació per part de les famílies, els infants i els mestres, la qual cosa comportarà anar descobrint espais nous de relació i d'interacció amb persones adultes i companys desconeguts fins aleshores, però que en pocs dies convertiran en amics i amigues amb els quals s'aniran forjant forts vincles afectius, que possibilitaran que les criatures vagin desenvolupant totes les seves capacitats físiques, afectives i socials. Hem de tenir en compte que aquest procés no sempre és fàcil de seguir i que ni tota la mainada el viu de la mateixa manera, ni té una durada fixa. Per tant, si un infant com la Blau encara no ha assolit el control d'esfínters al setembre, és millor que no fem coincidir l'eliminació del bolquer amb el començament a l'escola, ja que cada situació nova en la vida d'una criatura requereix un temps

d'adaptació i d'aprenentatge, i forçar un fet sobtadament no sols pot allargar el procés, sinó que també pot provocar un retrocés, la qual cosa facilitarà que la criatura se senti insegura i incapaç. Com a famílies, hem d'ajudar els nostres fills i filles a assolir la confiança necessària per fer el pas d'anar sense bolquer, i és important que no ens centrem sols en aquest tema. Cal evitar que alguns nens i nenes se sentin frustrats per no poder-ho aconseguir tan aviat com alguns altres. Hem de veure els infants com a éssers diferents entre si i capaços d'assolir qualsevol aprenentatge en el moment en què estiguin preparats, tant físicament com emocionalment. És cabdal que no dramatitzem i que evitem fer comentaris de caire negatiu sobre aquest tema, ja que, a poc a poc, ho aniran aconseguint i agrairan que compreguem la situació per la qual estan passant, alhora que reforcem positivament els avenços que van assolint. És important que, en tot aquest procés, anem agafats de la mà dels mes-

tres, que ens ajudaran a superar aquesta etapa comprement i acollint els infants tot respectant-ne el ritme, les necessitats i les particularitats.

Com a docents, rebrem amb els braços oberts les criatures que, com la Blau, encara porten bolquer, perquè entenem perfectament que totes tenen el seu ritme i que, a poc a poc, ja aniran assolint el control d'esfínters. Valorem les nenes i els nens per les seves capacitats, tot encoratjant els avenços que vagin fent a l'hora d'anar al vàter, i en cap cas mostrarem cap actitud negativa, dramàtica o punitiva quan a un infant se li escapi el pipí o la caca. Centrarem tots els nostres esforços a acompanyar la mainada i les seves famílies en aquest procés d'aprenentatge, respectant-los i oferint-los l'entorn propici, agradable i tranquil per dur-lo a terme: l'escola. ■

 AUTORA

Laura Lladós Alonso

Escola bressol municipal Balàfia. Lleida
lau.llados@gmail.com